

mere velhavende, de landlige Interesser og Kvinderne, alt sammen er noget, der tenderer i konservativ Retning, derfor skulde Alderscensus have en konservativ Tendens, og derfor er det, man fra den Side er interesseret deri. Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men kun hævde, at vi fra vor Side ikke ønsker nogen Tendens hverken til den ene eller den anden Side, vi ønsker fuld Lighed mellem Land og By, mellem gamle og unge og mellem Mænd og Kvinder, fuldt gennemført Lighed, hverken mere eller mindre.

Det ærede Medlem omtalte de 18 landstingsvalgte og vilde ikke gaa med til en Forandring i deres Stilling. Det bliver det ærede Medlem, tror jeg, ganske sikkert nødt til, ikke mindst af Hensyn til Sønderjyderne. Det ærede Medlem søgte ikke at imødegaa, hvad jeg sagde. Jeg synes, at det dog er ganske uimodsigeligt, at vil man Lighed mellem de gamle danske Statsborgere herhjemme og de nye sønderjyske, maa denne Bestemmelse forandres, thi ellers faar vi herhjemme en privilegeret Valgret, som de andre ikke har. Det er en umulig Ordning, det kan ikke lade sig gøre. Jeg tror heller ikke, at det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt har nogen større Interesse deri. Disse 18 landstingsvalgte skulde, som han sagde, bevare Kontinuiteten. Det vilde de ogsaa have gjort til en vis Grad, hvis ikke de ærede Medlemmer, som den Gang holdt saa stærkt paa Landstingets Uopløselighed og Fiksering af Rigsdagens Medlemstal, ganske havde forregnet sig. Hvis det var gaaet, som de tænkte sig, havde det været en stærk konservativ Garanti i en Overgangsperiode, i en 8—16 Aar. Men nu kommer der noget, som de Herrer den Gang slet ikke maa have tænkt paa, der kommer Sønderjyllands Genforening med Danmark, og denne Ting, som de Herrer slet ikke maa have tænkt paa, da de kæmpede saa stærkt for Uopløseligheden, gør nu, at denne konservative Garanti med de 18 landstingsvalgte i Virkeligheden er af grumme ringe konservativ Værdi for dem. Nu faar vi nemlig, uden at man havde tænkt sig det fra den Side, to Opløsninger af Landstinget. Vi skal have den første, naar vi er blevet foreløbig enige om Grundloven, af Hensyn til Sønderjyderne. Naar vi saa er enedes derom, og Grundlovsændringen er vedtaget ved Folkeafstemning, skal vi have en ny Opløsning af Landstinget, for at Sønderjyderne overhovedet kan komme til at stemme med. Altsaa, Landstinget skal i

Løbet af kort Tid opløses to Gange. Men hvad bliver der saa egentlig af den Kontinuitet, som de 18 landstingsvalgte skulde garantere? Hvilken konservativ Interesse bliver der tilbage? Af de nuværende 18 landstingsvalgte fik de moderat-konservative Grupper de 15 og de radikal-socialistiske de 3. Det var en kunstig Overvægt paa 12. Den betød selvfølgelig noget, den betød saa meget, at de førstnævnte Grupper med den kunstige Overvægt, som den høje Alderscensus til Landstinget giver, kunde bevare Flertal i Landstinget, skønt de ikke fik Flertal i Folketinget, et Flertal, der kun var skabt ved Hjælp af den høje Alderscensus og de 18 landstingsvalgte. Havde de ikke haft disse to for dem gunstige Garantier, saa havde de ikke bevaret Flertallet i Landstinget, men der havde i Landstinget siddet et radikalt-socialistisk Flertal ligesom i Folketinget. Og de Herrer har ikke generet sig for at bruge dette kunstige Flertal, de har villet sætte Folketingsflertallet Pistolen for Brystet ved oppe i Landstinget at nægte Bevillinger, som de hernede selv havde stemt for. Men helt anderledes stiller Sagen sig, naar vi skal have to Landstingsopløsninger. Ved den første Landstingsopløsning, som maa finde Sted i en nær Fremtid, vil de Herrer af de 18 landstingsvalgte kun faa de 11, de Radikale og Socialdemokraterne vil faa de 7. Den kunstige Overvægt paa 12 Mandater, som de nu har i Landstinget, vil blive forvandlet til kun 4 Mandater. Men saa skal vi have Landstinget opløst en Gang til, og saa vil Forholdet atter forskyde sig saaledes, at de konservativ-moderate kun kan faa valgt 10 af de 18 landstingsvalgte, de radikal-socialistiske vil kunne besætte de 8 Pladser. Saa bliver der altsaa kun en kunstig Overvægt paa 2 Mandater tilbage. Herregud, er det ærede Medlems Kærlighed til og Interesse for Sønderjyderne ikke større, end at han ikke kan ofre disse to lumpne Mandater? Denne usle partipolitiske Overvægt i Landstinget i de kommende 4—8 Aar kan han dog vist ofre med det Formaal for Øje at sikre de danske Sønderjyder fuldt lige Valgret med andre danske Statsborgere. Jeg tror, at naar det ærede Medlem rigtig faar for det første overvejet, hvor ringe en Rolle det spiller ogsaa konservativt set, og for det andet tænkt over hele det Forhold, jeg her har paapepet: at det er nødvendigt af Hensyn til Sønderjyderne, saa bliver der ingen Kamp paa